

дето има повече отъ 100,000 по-голѣми и по-малки кратери, земни пукнатини и остри, високи планини?

Посещение върху Луната е невъзможно.

Но какъ Земята се е сдобила съ такъвъ негосто-приеменъ спътникъ? На тоя въпросъ ще отговоримъ, като разгледаме и другитѣ деца на Слънцето, и другитѣ планети. Много отъ тѣхъ обикалятъ Слънцето придружени отъ повече спътници: Марсъ има 2, Юпитеръ — 11, Сатурнъ — 10, Уранъ — 4, — дори далечниятъ Нептунъ има единъ спътникъ. Така че всичкитѣ луни въ слънчевата система сж 29.

Предполага се, че лунитѣ сж образувани отъ планетитѣ тѣй, както сж образувани планетитѣ отъ Слънцето: чрезъ откъсване отъ тѣхната маса. Възможно е и нашата Луна да се е образувала, като се е отцѣлила огненотечна маса отъ Земята. Но има и други предположения за създаването на лунитѣ. Нѣкои предполагатъ, че лунитѣ не сж собствено-рождени, а приведени деца, дошли отъ други свѣтове. Това се поддържа най-много за осмия спътникъ на Юпитеръ и за десетия спътникъ на Сатурнъ, които се движатъ по пѣтища, обратни на пѣтищата на другитѣ луни. Планетитѣ Юпитеръ и Сатурнъ, които иматъ голѣми маси, иматъ и голѣма притегателна сила. Затова тѣ съ своитѣ „дълги рѣце“ сж успѣли да привлѣкатъ планети отъ други свѣтове къмъ себе си.

Дали и нашата Луна не е единъ доведенникъ, единъ пленникъ на земята? — Може би.

Изследванията върху Луната ни даватъ доста сведения, чрезъ които можемъ да имаме пълна представа за това небесно тѣло. Ето най-важнитѣ отъ тѣхъ:

1. Между всички небесни тѣла Луната е най-близо до земята. Тя е отдалечена само на 385,000 километра.

2. Диаметрътъ на Луната е равенъ на $\frac{1}{4}$ отъ земния диаметръ. Нейната повърхностъ е равна при-